

„RAJA.“

9. JUNAK IN LASTOVKA.

Serce ni miru mi dalo,
Bojni sem zapustil grom;
V kraj domači me je gnalo,
Gledat zapuščeni dom.

Ali še stoji mi koča,
Borni koča pod goró;
Ali vojska, tod deroča,
Je zrušila tudi njo?

Tu stojim na verhu gore,
Zvezd po nebu luč bleđi;
Polje v svitu zlate zore
Mirno pred menoj leži.

A zastonj okó mi išče,
Hišice ne najde! glej:
Žalostno je pogorišče,
Kjer je hiša stala prej!

Oglja kupček in pepela
Je samó na mestu še;
Kar imél sem, vse je vzela
Zlobna turška roka, vse!

Káj v višavi milo toži?
Glas domač se zdi mi ta;
Tič nad pogoriščem kroži,
S krili plašno plapolá.

Lastovica lahkokrila,
Iz daljave čez morje
K nam si zvesto se vernila
Čez doline in goré.

Lepo videla si kraje,
Srečne videla ljudi;
Pozabila nisi Raje,
Ki nadloga jo mori.

Oh, zakaj si priletela
V žalostni, nesrečni kraj?
Kjer si gnjezdo prej imela,
Tam je pogorišče zdaj!

Turška roka pokončala
Z domom mojim dom je tvoj;
Vendar, kaj bi žalovala?
Tica ti, veselo poj!

Tja poléti, ónkraj gore,
Sreča, mir je tam domá;
Goštoljubne najdeš dvore,
Vsak zavetja rad ti dá.

Tebi treba ni skerbeti.
Kdo se mene vsmilil bo?
Hodil, prosil bom po sveti
Z otročiji in ženó!

B. M.

GOSPOD MIRODOLSKI.

VI.

Priljuden mož je bil gospod Mirodolski. Ni se mu moglo očitati, da se ogiblje družčine; a iskal je tudi ni. Rad je videl pri sebi, za svojo mizo, vesele obraze, a nerad je obiskoval ljudi. Slabo mu je vstregel, kedor ga je vabil v svojo hišo. Nekedaj, ko je še v mestu prebival, imel je mnogo neprijetnosti zaradi té slabosti svoje. Ponosnega so ga imenovali ljudje, ki ga niso poznali; a to ga ni motilo. Zgodaj se je bil navadil malo se meniti za to, kaj svet govori. Sedaj na kmetih se mu pač ni bilo bati, kakor nekedaj, nepriležnih vabil. Kar je imel znancev in prijateljev, oglašali so se radi pod gostoljubno streho njegovo, prijetno je bilo pogovarjati se z njim in postrežba ni bila slaba v njegovi hiši.

Toda človek ne more in ne sme vselej, kakor bi rad. Tudi gospodu Mirodolskemu je bilo časi kreniti malo na stran sè starega, priljubljenega mu pota. Sè sosedi je treba v miru, prijaznosti in zložnosti živeti, zlasti na kmetih. Po mestih ni pravih sosedov. Koliko ljudi živi časi, zlasti v večem mestu, pod eno streho; srečujejo se in pozdravljajo morebiti, a ne poznajo se po imenu, komaj po obrazu!

Soseda je bila gospodu Mirodolskemu gospa Jarinova. Na vzhodni strani Tihega dola je imela na nizkem zelenem griči prijazen bel gradič, kamor je hodila prebivat tri, štiri mesece po letu, kakor je navada lahkoživim gosposkim ljudem.

Premožna žena je bila gospa Jarinova; poštenim Tihodolcem se je zdela silno bogata. Videli so jo vedno, v delavnik in praznik, „v petek in svetek“, v črni svilnati obleki, z bliščečo zlatnino in dragim kamenjem okolo belega vratu in za pestjo, in krasen demant ji je blisketal na levi roki — prikazen, o kateri so do tedaj preprosti Tihodolci slišali samo govoriti v starih pripovedkah, kakor o drugih čudovitih stvaréh, katerih ni dandanašnji več videti v navadnem življenji! Imela je v gradu dva lepa konja za voz in enega za — ježo! Da se gosposke žene rade vozijo v lepih vozovih, ker so tako šibkih nožic, to je bilo pač znano vsakemu Tihodolcu; a najstareji možak ni pomnil, da bi bil kedaj v svojem življenji videl žensko na konji! In gospa Jarinova je jahala in kako je jahala! Kakor blisek po nebu je letela na svojem iskrem vranci po cesti, po polji! Iskre so se kresale konju pod kopiti in dolgo krilo je vihralo za njo! Starčki so zmajávali sive glave: stare ženice toliko da se niso križale pred njo; a mladenič tihodolski je gledal z radostno stermečim očesom za njo, kakor za zvezdo na nebu, ki nedosežna blišči v neizmerni daljavi. Lepa žena res je bila gospa Jarinova, visoke rasti, tanka čez pas, a polnega života; krasno razevela, žarna roža predno se ji začne osipati spodnje perje. Črni, gosti lasje nad nizkim, belim čelom, temne, plameneče oči pod krasno obokanimi obrvmi, raven, prevzeten nos, pod njim drobna žareča usta, po ka-

terih se je rad zibal ponosen posmeh, kakor se zarnice igrajo po večernem nebu, ko razgraja nevihta za gorami: vse to skupaj se je strinjalo v lepo podobo. Lepa žena zares je bila gospa Jarinova, veličastna žena; a vabljiva prijaznost in dobrovoljnost ji ni sijala iz lepega obličja. Videti ji je bilo, da je vajena gospodovati in zapovedovati brez ugovora. A kako ljubeznjiva je znala biti, kader je hotela! Toda, gorje, kader se ji je v jezi zmračilo jasno obličje! Kaka razlika med njo in med sestricama v Mirnem dolu! Ljudje so jo primerjali s podobo lepe cesarice Marije Terezije na tistih debelih srebernikih, ki vedno bolj in bolj ginejo iz dežele kakor vse, kar je dobrega na svetu!

Lepa žena je bila grajska gospa, bogata in tudi radodarna, to se mora reči; cerkve in ubogih ni nikedar pozabila, kader se je vračala zopet v mesto. A rada ni zahajala med ljudstvo; plaho so se je ogibali tihodolski otroci, in umikali so se ji s pota iz šole gredoč. Zljubilo se ji je časi, ko jih je srečala ali dohitela na konji, da jih je vabila k sebi, ponujáje jim svetlih dvojač. Strahoma so stali otroci, spogledavali se ter drezali: Pojdi tí, pojdi tí! S težka se je slednjič ujunačil najpogumnejši, bližal se je počasi s pobešenimi očmi, stegnil, kar najdalje mogel, ročico, ter vanjo prestregel sreberne kaplje iz njene roke. Ní se pripognil, ako je pala katera mimo, da bi jo pobral, saj je še pozneje čas. Ni čudo, tako jezno je kopal vranec s kopitom tla, tako serdito je perskal z žarečimi nosnicami: „gotovo grize!“ Zgodilo se je pa tudi časi, da ní bilo tako pogumnega junaka med otroci, tedaj ní čakala dolgo; vsula je med-nje pest srebernikov potem pa pognala konja, ki je zdirjal kakor pušica.

Samotno je živela v svojem gradu; troje poslov je imela za postrežbo: hišno, kuharico in strežaja, ki ji je bil tudi za voznika. Mož ji je bil umerl pred kakimi petimi leti, zapustivši ji lepo premoženje brez otrok. Govorili so, da njun zakon ní bil srečen, ní se vedelo zakaj; nihče je ní nikoli videl prav vesele. Bila je sedaj v onih letih, ko se pri nekaterih ženskih še le prav razvije in razcvete lepota; ona lepota, ki je mnogim moškim nevarnejša, nego evet perve mladosti. Zakaj je sama živela? Na izbiro bi bila imela snubačev, lepih, mladih, imenitnih, da bi bila le hotela. Zakaj ní hotela? Je-li kedaj ljubilo to ponosno serce? je-li sploh moglo ljubiti? Izmérile so se globočine morja, izmerile visočine gorá; kedó pride kedaj do dna skrivnostim ženskega serca?

Znana je bila z gospodom Mirodolskim; bila sta si dobra prijazna soseda, kakor se spodobi. Letos je bila prišla pozneje v svoj grad. Oglasila se je bila takoj po svojem prihodu pri sosedovih, ter povabila jih za drugi dan na južino; vso družino, z Radovanom vred; znane so ji bile vse razmere v hiši gospoda Mirodolskega. Tega pa ní nikakor hotel gospod, da bi bila poslala z vozom ponje. Ní se vozil rad v tujem vozu in poleg tega je bila pot kratka in prijetna do grada.

Ljubeznjiva gospodinja je bila gospa Jarinova. Umela je tisto redko umetnost, ki je tako potrebna vsakemu, kedor vabi goste in hoče, da se dobro imajo v njegovi hiši. Zнала se je z vsakim gostom vesti tako, da se je čutil takoj domačega v njeni družbi. Umela je ne samo govoriti tako, da jo je vsak z veseljem poslušal, umela je tudi, kar je težavneje, zbudjati in naravnávati take razgovore, da je bilo vsakemu mogoče tudi samemu vmes govoriti.

Južina je bila napravljena na vertu. Nekoliko pod gradom je bil prijeten prostor, z belim peskom posut, z visokim drevjem in gostim germovjem obdan, samo proti večerni strani prost, tako da se je lepo videlo po vsej dolini. Vse je bilo že pripravljeno: miza z belim, tankim pertom pogernena, in na njej se je lesketala draga posoda. Ali družbe še ni bilo; zastoj se je ozirala zala hišna na vse strani, ali še ne pride gospoda? Kriv tega odlašanja je bil Radovan. Bil je sicer pameten mož, a imel je tudi svoje človeške slabosti. Ni se sicer ponašal sè svojo učenostjo, v družbi ni razkladal svojih modrosti; z gospemi ni govoril o Pelazgih, Etruskih, Obrih in Bizjaki; ni jim bistrourmno razlagal, kaj so bili „foretes“ in „sasnati“, in kar je druge take in enake učene navlake. Té slabosti, ki ni tako nenavadna pri učenjakih, ni imel Radovan; a ponašal se je rad sè svojim ribištvom. Imel se je za strašnega ribolovca. Rad je govoril v družbi o tej spretnosti svoji, katera se mu je zdela, kakor je bilo videti, silno imenitna. Ni se hvalil sè svoje srečo pri ženskih, kakor se tako radi hvalijo ljubeznjivi mladeniči, ki nabadajo in nabirajo nesrečna ženska serca, kakor pastirji perve rudeče jagode na obeljeno brezovo šibico spomladi.

Ali pri ribah je imel res posebno srečo, ako se mu je smelo vse verjeti, kar je pravil. Radi bi, da bi naši bralci čislali in spoštovali našega mladega prijatelja; prav neprijetno nam je, da jim morebiti zbudimo kak dvom o njegovi resničnosti; a naša nam je perva: Za to jim ne smemo prikrivati njegovih napak, naj si bodo majhne ali velike. Po njegovih besedah je bila ribolovska sreča njegova res nenavadna. Ni bilo tako plitvega, kalnega potoka: ni bilo skoraj luže, da bi ne bil on vjel ribe v njej sè svojim ternkom. In kake ribe! Pedi, komolca dolge, nič ga ni motilo, če so se mu norčevali nevéрни poslušalci, da bi mu ne bilo treba stezati roke; perst bi bil dovolj, kazalec ali pa celo mazinec! — In same postervi! če tudi so se mu pesmehovali, da ima beljuge za postervi.

Pod grajskim gričem je tekel bister potok, ne širok ne globok; vendar je bilo mogoče, da je kje kakova posterv v njem. Radovan se je bil zavezal, da hoče naloviti toliko rib, da se jih nasiti vsa družba; in gospa Jarinova je bila obljubila, da jih sama napravi, tako dobro, kakor bodo vredne. Napotijo se torej vsi k potoku; Radovan lovit, gospa, Mirodolski, Žora in Breda pa gledat. Ternek je imel ribič vedno pri sebi, drugo orodje se je lahko dobilo. Gledat, pravimo, so šli drugi; ne samo gledat; ženskim odkaže Radovan svoje delo, da naj mu lové za vado kobilic po polji; sam

gospod Mirodolski je smel sedeti nad potokom ter gledati, križem roke deržeč, ali kakor mu drago. Mnogo posla so imele uboge ženke; ribič je potreboval danes strašno vade! Zamolčati ne smemo, da je bila gospa najmanj spretna in ročna pri lovu; smelo bi se morebiti celo reči, da je bila malo nerodna, ako bi ne bila nesposobna ta beseda pri taki gospéj. Mendà so se ji s konca nekoliko studile lahkonože skakalke, ki imajo gerdo navado, da vjete rade z rujavim sokom onesnažijo roko. Mogoče tudi, da mestna gospa s konca še prav poznala ní kobilice. Tako sodimo po tém, ker je večkrat, ko je kaj vjela, nesla Bredi pokazat, in vselej se je čul glasen smeh. S časom je šlo bolje, človek se vsega privadi, samo volje je treba in truda. In trudila se je pridno ponosna grajska gospa. Kolikokrat je skočila zastonj; zastonj urno zagrabila v travo z rokó! Pridne so bile vse trí lovke, a najročnejša je bila Breda; ní si mogel kaj ribič, da bi je ne pohvalil; in dobiti od njega pohvale, to ní bilo lahko, za to je pa bila tolikanj več vredna.

Pridno so mu znašale kobilice: gospa po eno, Zora in Breda po več; vendar vedno še premalo! Mnogo jim jih je ušlo pri izročevanju in prejemanju, zlasti gospéj; a nikoli ni hotela biti ona kriva; dolžila je njega, on pa njo; tako da je bil veden prepir, kar je močno razveseljevalo gospoda Mirodolskega, ki se je lahko smijal brez opravka sedeč na parobku. Vendar ne čisto brez opravka: štel je, kolikokrat se je katera pripognila, da bi vedel, koliko je vjetih kobilic, a število pripogibov se ní hotelo nikoli prav vjemati s število vjetnikov, česar ní nikakor prikrival pridnim lovkam, kakor bi se bilo spodobilo; tudi hudoben je znal biti časi gospod Mirodolski.

„Gospa, ví štirindvajsetkrat — živali šestero; Zora! ti petintridesetkrat — živali šestnajstero; Breda sedemindvajsetkrat — živali petindvajsetero. Kobilica za kobilico, hop, hop! to je veselje!“

Tako jih je dražil dobrodušni gospod.

Ali gospa tudi ní mirovala:

„Šest in šestnajst je dvaindvajset; dvaindvajset in petindvajset — koliko je to? Sedeminštirideset, če sem prav seštela? Kaj pravite, gospod ribič?“

„In tiste, ki so vam ušle?“

„Meni?“

„Vam in onim dvem?“

Torej kar jih je pobegnilo Zori, Bredi, meni in — vam, gospod Radovan: recimo sedmero; več jih ní. Torej štirideset kobilic nataknenih. Na vsako se ujame ena riba, kaj ne, gospod ribič? ali tudi dvé, če ima človek srečo; ne, gospod Radovan! kaj pravite? Jaz ne umejem vašega rokodelstva!“

„Petnajst, če ima človek srečo; a kako bi, ker ní miru?“

„Recimo torej: na vsako eno. Torej štirideset jih že imamo, dovolj jih bo; poglejmo!“

In gospa gre ter se pripogne nad posodo poleg Radovana.

„Kake je to? gospod Radovan! Kam pa devate, kar vjamete?“

Tu vidim samo — ena, dve, tri! samo troje jih gomazi po vodi; in kratke so in drobne kakor pijavke! Ali so to postervi? jaz jih ne poznam, samo učila sem se nekedaj, če se ne motim, da imajo postervi rudeče pike ob stranéh; tu ní videti nič pik, pogledjte, gospod Radovan!“

„Postervi, ali ne postervi; dobre ribice so, gospa; samo treba, da jih človek pripraviti zna!“

„Takih res nisem še pripravljala; to so ribice za igračo v stekleni posodi na oknu, ne za kuhinjo, gospod Radovan!“

„Drobne ribe, dobre ribe!“

„Torej tri vsega skupaj, pa še té ne postervi! Kako je vendar to, gospod Radovan? Kaj niste rekli, da postervi živé v bistrjih potokih; potok je vendar dovolj bister, šivanka bi se mu videla na dnu. in ví ste tako sloveč ribič, kakor smo že tolikokrat slišali; ménim, ako kje kaka posterv tičí v tem potoku od izvira do iztoka, čudno bi bilo, da bi se ne obrnila proti vam takoj ko začuti, da prežite tu sè svojo dolgo palico, že iz samega vsmiljenja!“

„Da bi bil le sam; ali ženske niso za drugo na svetu, kakor da motijo in dražijo človeka.“

„Čujete-li, gospodična Zora! kako govori vaš ljubeznjivi ženin? Kaj bo še pozneje? Jaz bi si premislila, ako bi bila na vašem mestu; še je čas! Pomnili bodete še kedaj, da sem vas svarila, ali tedaj bo prepozno!“

„Nič se ne bojte, gospa! Ní tako hudoben, ne, kakor se dela; nič ne dé, če kedaj malo zagermí nad-me, kader bom zaslužila.“

„Zaslužili boste kedaj?“

„Bog ve!“ — —

„Glejte! ravno zdaj bi bila ena prijala, ko bi bilo le malo bolj mirno; saj ni čuti germečega boga!“

„Za zdaj bodi dovolj, gospod Radovan! Vi ste storili svojo dolžnost; kaj se more, če nočejo ribe? Čujte, šest bije ura; vzemimo kar imamo, za vas bo dovolj, gospod Radovan; mi pa si bomo morali danes s čem drugim pomagati. Pojmo, gospoda!“

Tako so se šalili; tako so ribe in kobilice lovili. Gospa Jarinova je bila danes dobre volje, da je ní še nikoli nihče videl tako. A Radovan je imel danes nesrečen dan. Kedó ní že sam izkusil, da ravno takrat, kader bi se rad izkazal pred svetom, zlasti pred ženskim, ravno takrat mu gre vse na robe! Nesrečni ribič se je izgovarjal na vse strani; zdaj mu je bil ternek prevelik, zdaj premajhen; tudi kobilice mu niso bile nikoli prav, zdaj predrobne, zdaj predebele. Najbolj pa je dolžil žensko radovednost; in to dolženje je bilo morebiti še najbolj pravično. Kakor hitro je začela kimati dolga šibka palica ribičeva, da si je mislil: zdaj le bo! hitro je pritekla gledat zdaj gospa, zdaj Zora — in oplašena se je obrnila riba, izpustivši vado in ostri ternek. Res, nesrečen dan je imel danes Radovan; vendar upamo si reči, da se bode morebiti še v poznih letih z veseljem spominjal lepega dneva.

JVAN S LAVELJ.

X.

V življenje!

Ivan Slavelj otide počasi proti sosedovi Žolnovi koči. Glasno so škripale stare stopnice, ko je plezal po njih. Stopi v okajeno vežo. Na levi, kjer je delovala Žolnova muza svoje pobožne podobe, bilo je vse tiho. Umetnika ni bilo doma. Na desni pa se je čulo skozi priperte duri zamolklo ječanje, in svit je padal skozi nje v vežo. Tiho stopi Ivan Slavelj v borno stnico. Tam pri oknu je berlela lučica in mračno razsvetljevala dolgočasni kraj.

V kotu je ležal na deskah med starimi cunjami Leksa, in tresel se je od mraza. Pri njem pa je klečala Marjanica in stiskala obličje na njegovo odejo in jokala.

„Mraz mi je, mraz,“ dejal je bolnik, in dekle ga je zavijalo tesneje v staro odejo.

Ivan Slavelj pristopi in položi mu roko na merzlo čelo.

„Kedo je tu?“ vpraša Leksa.

In Ivan Slavelj se skloni k njemu in pošepeta mu na uho:

„Jaz, Leksa, tvoj prijatelj!“

In bolnik se vzdigne v postelji in podpre si glavo sè suho ročico.

„Ti si prišel domov? In zrasel si, strašno si velik in terden in zdrav. Ti si imel dosti jesti,“ pristavi zamolklo.

In Ivan Slavelj se žalostno smeje.

„Dosti jesti, dosti jesti!“ mermra bolnik; „a jaz sem stradal kakor pes na verigi in še huje. Dosti stradal,“ govori sam seboj, „in zato moram umreti, zgodaj umreti. In rad bi še živel!“

In zdihujoč pade nazaj v posteljo in zatisne oči.

„Daj mi vode!“ prosi čez nekaj časa.

Dekle vstane in dá mu piti. Ivan Slavelj pa je videl pri slabem svitu, kako je bila zrasla Žolnova Marjanica, kar je ni videl. Bila je v onem času, ko je zapuščala otročje leta ter bližala se devištvu; roža napol razevela!

Leksa pa je ležal mirno ter gledal proti črnemu stropu.

„In rad bi še živel,“ zdihoval je, „in hotel bi iti po svetu med ljudi. Kaj vse sem hotel narediti, da bi se mi bil čudil svet! In tebe, Marjanica, bil bi naredil na platno, prav kakor živiš. In za tabo nebeško zarije, rumenorudečo, zlato, in vert pod tabo, poln cvetic, pisanih. In tički bi nanašali gnjezda, in legli jajčka rumenopikasta in po sredi bi tekel studenček iz tal, čist kakor srebro, solnce pa bi sijalo nad tem in lilo bi zlato z nebes. In nad vsem bi bila ti, Marjanica, v svilnati obleki in tvoje oko bi se svetilo in zerlo na kviško, kjer bi se po srebernih oblakih lovili mali angeli in čez in čez bila bi preprežena nebeška mavrica, čez in čez nad tabo, Marjanica!“

Dekle pa je jokalo in ihtelo:

„Leksa, saj ne smeš umreti!“

„Umreti, Marjanica? Kedó me vpraša, ali hočem? Umreti moram in skoraj bo zarasten moj grob, zapuščen, in kedo popraša, kje je Leksa?“

Oberne se v zid in molči, menda da bi skrila solze, ki so mu derle po suhih, velih licih.

„Sama boš, sama boš,“ govori tiho, „ne bo več Lekse, da bi šel k Slaveljevim in prosil kruha, ko boš lačna, in ne bo več Lekse, da bi se dal pretepati za te. Marjanica: ne bo ga več, nič več, in grob bo zarasten in zapuščen nad njim.“

„Leksa, Leksa!“

„Oj le pridi kedaj, le pridi, kader ti bo hudo, takisto hudo pri serci: le pridi tija k meni, in poslušal te bom in gledal doli iz modrega neba in jokal s teboj, Marjanica!“

„Le pridi,“ govori dalje, ko je molčalo dekle; „in če dobiš ob potu vijolie, vzemi jih, vsadi jih na moje zglavje; in vsako pomlad bodo cvele in njih dišave bodo prihajale iz mojega serca, mojega mertvega serca!“

Marjanica se glasno joka. Bolnik pa ji položi trudno roko na glavo in govori ji v smertnem navdušenju:

„Vdaril je na skalo in priteklo so vode, kakor srebro čiste, in bil je mož silno star, do nog mu je sezala brada, in bliski so padali na visoke gore, in ogenj je švigal iz zemlje, in drevo je gorelo in morje je bučalo in vojske so se klale!“

„Vse to boš naredil in naslikal, Leksa, kader boš zdrav, vse to“, tolaži ga Marjanica.

„Vse to! In nebo in luno in solnce in zvezde in v zlatu boga! Goré pokajo, mesta se pogrezajo in angel Gabrijel plava z gorečim mečem nad njimi.“

Čez nekaj časa pravi:

„Marjanica, sedaj le umiram! Solnce sije in travniki cveto in jezera se blišče, in vse je v zlatu in cvetji in — moje serce —!“

Roké skloni čez persi in umerje. — Ubogi Leksa!

Sapa je bila odperla slabi zatvor pri oknu in luna pogleda notri, in blede žarki njeni obsevajo obličje umerlega.

Dekle pa je kakor blazno divjalo po revnem prostoru; zadnjič nasloni jokaje k zidu obrazek.

Ivan Slavelj pa je ostal pri njej in tolažil siroto.

Sedeta na slabi stol, in zreta na blede obličje, ki je kakor speče gledalo izpod raztergane, stare odeje. Luč je bila že zdavnaj pošla, samo luna je sijala skozi okno.

Bilo je že pozno po noči, ko pride Lavrencij Žolna domov.

In ž njim pride Deska.

Viri nam poročajo, da je Lavrencij Žolna tedaj že sè žganjem navduševal svojo muzo, ko so ga zapuščale poprejšnje moči.

„Povem ti ino ti povem,“ dejal je Deski, „da je slabo na svetu.“

„Slabo, slabo,“ priterdi mu Deska.

„Ni ga zaslužka, Deska, ni ga dela. Cerkev počedena od oltarja do izpovednic. Strop umetno s freskami preprežen, ino na vseh hišah sv. Florijani! Ceste pa gladke kakor miza, ni ga kamenčka po njih ino, Štefan Deska,“ pristavi umetnik dobrodušno, „ino tako se še ne zverne in ne ubije nihče, da bi se mu postavilo kako znamenje, kaka tablica, Štefan Deska!“

„Res je, še ubije se nihče ne!“

In stopita v Žolnovo umetnišče in zapreta duri za sabo. Tu pa je vladal mir. Zamišljen je sedel Ivan Slavelj. Marjanica se je bila tiho naslonila nanj in zadremala. Čudne moči so mu delale v duši in tožen je bil. Brez ljubezni, brez prijateljstva sam na svetu. Sladko hrepenenje ga je preobladalo, ko je gledal speči obrazek, ki se je bil nagnil k njemu. Lice ji je bilo še mokro od solzá in dolgi lasje so se ji bili razsuli po ramah.

Bilo je jutro. Ivan Slavelj se je odpravljaj zapustiti svoj rojstveni kraj. Zarija je pogledala izza gorá, rumeno je bilo nebo in po vertih je bilo drevje zlatom oblito, kaplje so lesketale kakor iskre po peresih in nekje v šumi se je oglasil droben pevec in krožil vesele pesmi svoje. Tako se je rodilo mlado jutro; a jokalo se je in rosne kaplje so mu padale sè zarudelega lica.

Ivan Slavelj je jemal slovo. Molčé stisne Marjanico k sebi; sramežljivo se mu brani dekle, potem skrije svoj obraz na njegovih persih. In močno zarudi, ko ji prime z rokama glavico in poljubi ji mokro roko. Potem pa Ivan Slavelj tiho otide.

Dolgo še je slonelo dekle in zerlo skozi okno za njim v rano jutro, in zerlo v kipečo zarijo. In odpre se ji serce glasovom, ki so odmevali po gaji in cvetje čudne sreče ji je preplélo dušo. Ali mlado jutro se je jokalo, ko se je rodilo za gorami. In zveneli so ji evtovi v serci, slana je pala nanje in pustota je nastala, ko se je videla zapuščeno v siromaštvu, in ko se je ozerla v merliča na borni postelji. Glasno je zaječala in pala je čezenj in točila solze.

Ivan Slavelj pa je korakal po cesti iz domače vasi. Iz germa si ureže popotno palico. Na kraji, kjer se je videla zadnjič očetova vas, obernil je oko po dragih mu strehah, ki so gledale izmed gostega drevja.

Iz zamišljenja ga probudi voz. Bil je gosposki voz, ki se je pomikal počasi mimo. Na blazinah pa je sedel priletan človek sivih lás, in po njegovem obrazu je bil čas vrezal globoke brazde. Čas? — ali pa osoda. Kedo vé za vse tuje gorje? Njemu nasproti pa je sedel človek mlajših let, in nagovoril ga je, ravno ko sta se peljala mimo:

„Kako ti je, Karlo, kako ti je?“

Odgovora ní več čul Ivan Slavelj. Sè zadnjim pogledom vzame slovo od svoje domačije, in dalje potuje v življenje, nepoznano. V življenje!

XI.

Y ŽIVLJENJI.

Bilo je zimsko nedeljo po poludné. Izbrana družbica je sedela v stranski sobi „pri slovenskem jelenu.“ Pivo se je pilo in govorilo se je domoljubno. Oživila se je bila tedaj „vseslovanska ideja“ in napolnjevala je mlada serca. Sedaj, ko je potihnil prvi piš, gledamo z mirnejšim duhom na one čase, in morda jih sodimo pravično, da se je razluščilo tedaj mnogo strokov, a malo je bilo zerna.

„Že zopet eden,“ zdihne „rodoljub“ Ikra, in žalostno zre v kupo pred sabo, „že zopet eden! Tako nas zapuščajo najboljše moči in pri nas ostaja ledina duševnega polja našega neizorana, neobsejana, nepovlečena!“

Gospod Ikra je govoril rad duhovito v prilikah in izgledih iz kmečkega življenja.

„Gospod Ikra!“ oglasi se gospod Oven — bil je domoroden pisatelj — „Čemu tako javkate, gospod Ikra? slovanstvo je slovanstvo,“ in ponosno odloži hervlaško — serbsko — bolgarske novine, katere je bral. „Akopram ljubim domovino svojo, akopram jo ljubim, kakor vi, vendar sem radosten, da se zbuja mej nami vseslovanska ideja.“

„Živela vseslovanska vzajemnost!“ vzklikne radostno gospod Stolček.

Bil je vatlar, a privadil se je bil v nedeljo po poludne meriti tudi politiko z vatlom.

„Živela! gospod Stolček!“ zakriči gospod Oven in popravlja si naočnike na nosu.

„Ce pa ne bode ratarjev, kedo bo rušo kopal, kedo seme sejal pri nas, kedó vlačil?“ pristavi Ikra, deržeč se svojih kmečkih izgledov.

„Rušo kopal? gospod Ikra!“ vpraša gospod Oven, in z rudečico na licih zre v pene svojega verčka, „seme sejal? ali kako ste že izrazili?“

„Takisto, takisto,“ priterdi mu Ikra ter pristavi ponosno: „Ako zamerjó naše najboljše moči v ruskem ledu, ter poginejo v sibirskem snegu?“

„Tako ne bode govoril,“ oglasi se gospod Nožek — počasi je izgovarjal besede, kakor se pišejo — „tako ne bode govoril pravi Slovan, gospod Ikra! Slovan povsod brate ima!“ pristavi z navdušenjem.

Ti pa, dragi bralec, si že uganil, da je gospod Nožek izmed onih, katerim je nebeško veselje nastopiti z umetno razčesanimi lasmi na zasebni oder ter truditi se v zaljubljenih nalogah.

„Slovan povsod brate ima!“ kriči gospod Verček, odvetniški pisač in domoroden pevec.

„Govorimo v mirnosti,“ tolaži navdušenost gospod Oven; „gospod Ikra terdi, da naša ledina ostane neobdelana!“

„Neizorana, gospod Oven, dejal sem neizorana.“

„Neizorana torej; akopram mu moram povedati, da ga ne umejem, kako — —

„Jaz tudi ne,“ ogласi se gospod Stolček; „posebno ako bomo vzajemni.“

„Kako to, da pozabi, da pri nas ostane vedno še mnogo blagih in duhovitih moči?“

„Res je,“ vtisne se vmes gospod Nožek; „živeli gospod Oven!“

Vse vstane; kozarci zazvené in nekoliko pijače izteče po gerlih.

„Živeli!“ In vsi hité k njemu, ki jè bil ponižno položil kupo na mizo, in stiskajo mu roko.

„Kol'kor kapljic, tol'ko let!“ zapoje gospod Verček in po taktu premikuje noge.

„Gospoda, bratje!“ ogovori jih Oven; „s pomladi vas zapustim.“

„Živeli!“ preneli se gospod Stolček.

„Vas zapustim. Z bogom, bratje!“

„Živeli gospod Oven!“ zakriči zdaj vsa družba.

Samo gospod Ikra je molčal, ko je videl, da ima toliko gorkih nasprotnikov, in čakal je svojega časa. In že so ga pogledovali tovariši od strani, in že se je bil sumno zamislil gospod Oven, in počasno kašljanje je pričalo dovolj očitno, da kuje Ikri sovražne naklepe. Tá opazi še v pravem času protečo mu nevihto, vstane, vdari z verčem ob mizo, da glasno zazveni.

„Pozor, bratje!“ prosi sramežljivo.

Kedo ne pozna našega slavnega gospoda Ikre, kedo ga ne pozná? Kolikokrat premeri mestne drevorede od konca do kraja? In če gre lepo dekle mimo, nasloni se na kostanjevo deblo in zre za njo.

„Pozor, bratje Slovanje,“ dejal je torej in vstal je in vse se je pripravljalo, ker vedeli so, da pride trenutje, ko se rodi gospodu Ikri narodna napitnica.

In tako je bilo.

Gospod Ikra vstane, ter napije „naši mladini.“

„Živela naša mladina. naša nada, naš up, naša pomoč, s kratka: naša domorodna mladezen!“ sklene svoj govor gospod Ikra. Bil e ginen, in debele solze so mu tekale po domorodnem obrazu v grenko pivo, katero je potem še bolj ginen popil.

In vsi so čestitali govorniku in pili pivo navdušeni. Ko so se umirila serca, ko je nastala tihota, reče gospod Oven, oziraje se v gospoda Stolčka:

„Dobro jo je povedal!“

„Živeli gospod Ikra!“ —

Emil Leon.

APOSTROF.

(Konec.)

Apostrof. Berite, berite!

Urednik. Ljubi moj Apostrof! Še bog, pravijo, nas ne izkuša čez naše moči. Bodi vsmiljen!

A p. Apostrof nima serca, kje bi ga neki imel? Če že ne morete vsega, vsaj to berite, kar vam bom pokazal. To le!

Ur. (bere:) — „Naši pesniki so — navdihovani od nekega pet let nečutega glasú (gospo logiko prosimo o tem zaključku za oproščenje!)“ — Dobroserčna žena mora biti ta gospa, če mu odpusti ta „zaključek!“ Sicer pa, ker že prosi, naj bi prosil tudi gospo gramatiko „za oproščenje.“ Otrok mater kruha prosi, ne: za kruh. Tako je pravilno. Toda v tej stvari človek ne smé biti tako na tanko. Iliacos intra muros peccatur et extra: Greh se dela povsód, v Maribóru, Ljubljani in Beči. — „Naši pesniki so v pesništvu tolik napredek storili, da so začeli celó stope verstične števati“ — To je prav pametno, da števajo „stope“, da jim ne uide vmes tudi kak sedmostop šestomér, kar se je zgodilo nekedaj tudi Goetheju v „Hermanu in Doroteji.“ Debelo je gledal „mojster pevec“, ko so mu kazali prijatelji nesrečno spako. A pomiril se je takoj, rekoč: Pustite jo, naj teče pošast!

Hanc veniam petimusque damusque vicissim. „Zori“ odpušča naj „Zvon,“ in „Zora“ odpušča naj „Zvonu.“ — Jaz nisem tako oster, kakor moj učiteljski tovariš, ki ne more brati slovenske, zlasti ženske pesmi, da bi ne štel „stopov“ na perste. „Kaj delate?“ vprašam ga nekedaj, ko je v eni roki držal list, a z drugo „stope“ prešteval. „Ej,“ odgovori mi, „žensko pesem berem, ženski ní nikedar prav upati.“ To pa moram pristaviti, da je bil našel vse v redu. — „Tedaj stopoštetja in rimoskladja so se ti napredniki naučili, česar njih predniki (n. pr. Vodnik, potem Čbeličarji s Preširnom vred) niso šče znali, reveži!“ —

Da bi se bili le res naučili stopoštetja in rimoskladja ti „napredniki,“ žalibože, da ni res! — „Zdaj pa táji, kdor moreš, da se nij pesništvu nova luč prikazala, luč, kojo je prižgal „naš Lessing“ — kedo je ta „naš Lessing?“

A p. Vi; kaj se delate tako —

Ur. Jaz Lessing! Ha, ha!

A p. Saj on ne misli tako, to je samo ironija, bridka ironija, kervava ironija. Mož vas je zapečatil za vse večne čase. Osmešil vas je, in kaj se more človeku storiti hujšega? Naših otrok otroci —

Ur. Káj ima tudi Apostrof otroke?

A p. Kakor listja in trave; mojega zaroda ne bode konec do sodnjega dné. Naših otrok otroci torej vas bodo imenovali s tem priimkom in smijali se bodo in smijal se bode, da se mu bo glava majala, učitelj literarne zgodovine slovenske.

Ur. Jaz upam, da bodo imeli naših otrok otroci kaj pametnejšega opraviti, nego meniti se o meni in o gospoda J. P. razgovorih.

Sicer pa jaz tudi še sodim tako: Ako bi bil človek res slovenski Lessing, kolika bi bila ta slava? Pomislimo: Ko je živel Lessing, recimo, da je bilo Nemecev kacih trideset milijonov; Slovencev nas je zdaj okolo enega milijona, če tebe prištevamo, ljubi Apostrof! Slovenski Lessing bi bil torej v primeri tridesetkrat manji mimo nemškega. Recimo, da je Lessing tolik, kakor sv. Štefana zvonik na Dunaji; ta je petinsedemdeset sežnjev visok, stare mere, koliko je to metrov, ne vem iz glave; slovenski Lessing bi meril torej dva seznja in pol. Svetega Roka cerkvica poleg Velikih Lašč ne sluje zaradi visokosti svojega zvonika; čisto malo ga čepi nad cerkveno streho, ki tudi ni visoka; vendar ga sodim najmanj na pet sežnjev, od tal do verha; torej za našo priliko je še za polovico previsok. Ako si pa mislim tega pritlikavca, tega „Pavčka“ poleg sv. Štefana zvonika! Risum teneatis amici! Lepa slava človeku biti slovenskemu Lessingu! Naj si jo prisvaja, kedor jo hoče; rad jo prepuščam svojemu najhujšemu nasprotniku! — Kaj stojiš in močiš?

A p. Poštevam, prevdarjam, merim!

U r. Pusti zdaj to: časa boš imel dovolj doma, v Mariboru.

A p. Vi ne veste, koliko imam tam opravka! Figaro qui, Figaro là! Človek ne vé, kam bi se dejal. Dalje, dalje!

U r. — „Naš Lessing“ (ki pa se je žalibog za sto let prekasno narodil) — Mieux tard que jamais: Lessing se nikoli prepozno ne „narodi.“ — „Ki je p e r v i pokazal, jaz poudarjam, Pavlina, besedo p e r v i, kako se zlagajo „verstice brez apostrofa!“

A p. Ahan!

U r. — „Krasna, rešilna iznajdba te pesni brez apostrofa, po kojoj se je nevednim dotlej lire obožateljem razkrilo novo poprišče slave in lovorovih vencev!“ — Tu se je treba nekoliko oddahniti.

A p. Ahan! Usapil vas je, ne? Rad verjamem!

U r. — „Našej poeziji se je tedaj novo, doslej nikjer po svetu znano poprišče slave razkrilo. Nadejropolni naši pesniki imajo terén pred seboj, ki je nov in vsaj hvaležen. Ali naj se ga preveč ne veselé! „Nij rože brez terna.“ glasi Dingelstedtovo geslo, geslo pobaronjenega ravnatelja cesarskega gledišča v Beču, ženialnega dramaturga.“ — Kaj pa tá tukaj? Unde tu, Saule, inter prophetas? Ni rože brez terna! to vé pri nas že vsaka stara ženica, kaj treba tu Dingelstedta, „pobaronjenega“ ravnatelja? mož, kakor je videti, imá strašán „respekt“ pred baroni; in Todesco je tudi baron! Chacun à son goût! — Tudi verzi brez apostrofa našim pesnikom niso brez ternja. Prašam vas, vsi vi pesniki in pesnikinje, kaj vam pomaga ta „ženialna“ iznajdba? Zlagajte pesni šče tako pravilno mérgene, rimajte jih šče tako čisto, postavite se pri gladjenju in piljenju na glavo.“ — Tega pa še nisem videl, da bi se bil kedo pri gladjenju in piljenju na glavo postavil! In pa še to pomisli, kristijan, ženska na glavo!! Shocking! — „ali kar je vse jedno, spišite jih brez vsega in vsakega „apostrofa“ — kaj vam vse to na korist? — Vi „ljubezni“ —

A p. Ne tega, pustiva zdaj ljubezen, ta pride pozneje na versto. Končajva najprej, kar se mene tiče. Tukaj berite, na zadnji strani. Tukaj vas je mož posekal z učenostjo; s Homerom, Shakespear-om, in kaj vém, kako se še imenujejo ti učeni možje!

U r. Radoveden sem! — „Ali to te prosim: pazi, da se ti kakov „apostrof“ ali sploh katero skrajšanje besed iz peresa ne ukrade: kajti to bi bilo proti pravilom poetike in obžalovanja vredno znamenje, da nisi iz moderne pesniške šole. Nič se mi ne sklicuj na starega Homera, o kojem si čula, da trosi z apostrofi, nič ne spominjaj Vergilija, ki si je v metru dovoljeval skrajševanj besed, niti na italijanske pesnike, ki mergolé takih pošastij!“ — Povej mi, ljubi moj Apostrof, ali si bral Homera?

A p. Kar ga je bilo prevedenega v našem listu.

U r. Izvirnega nisi bral?

A p. Bral ga res nisem, kaj bo Apostrof bral? a tega pa vendar ne bodete tajili, da me je vse polno po Ilijadi in po Odiseji, kakor „rozin“ v dobri božični potoci; toliko se še spominjam, da me je Homer trosil po svojih pesmih, kakor bi proso sejal. Kaj pravite?

U r. Ti ne znaš gerškega, kakor sodim, torej ne poznaš njegovih zakonov o lepoglasji. Zaradi lepoglasja je trosil Homer apostrofe, ne iz nemarnosti ali nevednosti. Očitani so mu celo učenjaki, če tudi po krivem, kakor kažejo novejše preiskave, da je časi tu pa tam iz nemarnosti opustil kak apostrof, kjer ga je bilo potreba. Saj veš, kaj je „hiatus?“

A p. Prav na tanko ne, samo toliko vem, da je ta spaka moj najhujši sovražnik, kar videti se ne moreva.

U r. Prav tako. Vidiš; gerško uho ni moglo terpeti té slaboglasne spake. Kjer sta se terčila dva samoglasnika; moral se je umakniti prvi, in na njegovo mesto si stopil ti, Apostrof. To je bil zakon, ne izima, nemarnost pesnikova. Celo izgledni prozajiki, zlasti govorniki so se držali tega pravila. Kaj torej dokazuje Homer? To dokazuje, kar ravno jaz zahtevam, da se je pesniku držati jezikovnih zakonov, da mu je gledati na lepoglasje, da ne sme v svoji nerodnosti ravnati z jezikom „kakor svinja z mehóm.“ Gerški pesniki niso delali verzov kakor naši, kjer mu je kakega zloga preveč, pa ga odščipne. Toda, nerad resno govorim. Vzemimo zdaj Vergilija. Tu imaš njegove pesmi. Pokaži mi kak apostrof!

A p. Res ga ni videti; ali ko bi človek prav dobro iskal, morda bi ga vendar našel kje v kakem kotu.

U r. Mogoče, dva, tri; n. pr. kak: viden'; toda take besede se pišejo tudi brez apostrofa.

A p. Res se ne spominjam, da bi bil imel kedaj mnogo opravka z Vergilijem; bil je prav siten, izbirčen mož v kovanji verzov. Ali, če se ne motim, nek drug latinski poet mi je dajal nekoliko opravka; imena se ne spominjam.

U r. Lukrecij?

A p. Dà! tako nekako so ga imenovali.

U r. Ta te je res stavil časi na mesto kakega s-a na konci

besede. Ta mož se je boril še z verzom in jezikom, zato mu moramo mnogokaj izpregledati. Vergilij je živel za njim; učil se je mnogo, in ogibal se takih nemarnosti.

A p. Kaj pa italijanski pesniki?

U r. Kakor gerški; apostrofe stavijo, kjer morajo biti. Toda, ljubi Apostrof! taki pogovori me dolgočasijo; samo toliko še pristavim. Vse to je pisano samo za take ljudi, ki ne umejo ne gerškega, ne latinskega, ne italijanskega; samo take je mogoče slepiti s temi učenimi dokazi, in tako početje se meni ne zdi pošteno, da naravnost govorim. Tisto sklicavanje na Goetheja in zlasti na Preširna se mi tudi ne zdi preveč pametno. Naš Preširen ni slaven postal po apostrofih. Njegove pesmi so tako lepe, da jim ne škodi nekoliko apostrofov, ali drugih napak, kakor je vedno še lep obraz medicijske Venere, če so tudi nadležne muhe pustile po njem nekoliko neprijetnih spominkov. Posnemovalci, nesrečni zarod! „Imitatores, servum pecus!“ „Wie er sich räuspert, wie er spuckt, habt ihr ihm treulich abgeguckt.“ Kedor hoče posnemati, naj posnema, kar je dobrega, lepega, večno veljavnega, ako more; če pa ne more, naj dela zastran mene pesmi iz samih apostrofov!

A p. Iz samih, to vendar ne gre, nekoliko glasov je vendar treba vmes, da se pesem glasi —

U r. Kakor velikonočna ropotulja.

A p. Vi ste bolj prijatelj zvonu, ni čuda; ali tudi ropotača ali klepetec ima svoje koristi! Z vami je sploh težko govoriti; vi imate svoje predsodke, antipatije, idijosinkrazije. Vsak človek ima svoja usta, svoja ušesa, svoje oči. Drugi sodijo drugače. Veste, tako le, pesmica z apostrofom na svojem mestu, to tudi ni kar si bodi. Slišal sem praviti, da so imele francozke ženske na dvoru kralja Ludovika XIV. ali XV. navado, prilepljati si na lepo pomazani beli obraz drobne okrogle, černe oblepke, da se je tem bolj odlikovala belota njihove kože; po dva, po tri; pod očesom, na čelu, na bradi; to je bila posebna lepota; dandanašnji se vidi kaj takega samo v gledišči ali na plesu, kadar se ženska napravi à la Pompadour. Tako se vidi meni pesmica z apostrofi.

U r. Vidiš in ravno to je meni zoperno; kadar sem še videl tako žensko, zdelo se mi je, kakor da bi se bila vrezala pri britji in potem s takim oblepkom zacelila si rano; kakor tudi delajo možje.

A p. Vam ni priti do konca, že vidim.

U r. Torej z bogom!

A p. Oho! nisva še pri kraji; berite dalje, kar sva preskočila.

U r. Naj bo, da bo mir. „Vi ljubezni“ — Že zopet terka nekodó; človek nima mirú. Prosto!

A p. (tiho.) Jaz vem, kodó je, vse zgovorjeno; moja prijateljica — L j u b e z e n (vstopi). Dober dan, gospod urednik!

U r. Dober dan! Zdaj pa se izgubi, Apostrof, saj vidiš, da te ni treba.

A p. Zdaj bo ples. Z bogom, pomnili me boste gospod.

(Še ni konca; morebiti prihodnjič)

S.

Listnica uredništva. Sl. uredn. „Srb. Zore.“ Radi vam bodedo pošiljali list v zameno; če hočete prevajati „Rajo“ — kakor vam drago; samo prosimo vas prav uljudno, skerbite, da bode prevod, kolikor moči, podoben izvirniku; žalostne izkušnje imamo. — g. V. U. v. Kr. „Zakaj je prav naglašeno: solzà, in slabo naglašeno: urnó?“ — Zato, ker se govori, vsaj po vsem Dolenjskem s solzà kakor: tem à; urnó pa, kolikor je nam znano, nikoder! Sicer pa nas prav veseli, da tako zvesto prebirate „Zvon“; tudi smo vam hvaležni za dobri svet, naj bi se pisalo v Raji štef. 6. V očesu solza mi igra, na mestu: Solzà v očesu mi igra. Naš prijatelj B. M. se je obregnil, ko smo mu pokazali vašo varijanto: To mora biti tako, kakor je. Saj veste, da so pesniki na kratko nasajeni, in da jim človek ne vstreže lahko sè svetom, naj bi bil še tako dober. Mi se nočemo vtikati v take prepire, vendar zdi se nam, da naš prijatelj ni čisto brez premisleka tako zapisal svojega verza. Pervo in zadnje mesto v verzu je posebno imenitno, kamor ni staviti besede brez posebnega pomena, brez posebne kreposti. Le pomislite, kako je pri vojakih, kader se stavijo v versto, da jih je lepo videti, na obeh koncèh stojita največa, najlepša, najodličnejša možaka. Lepo se vam zahvaljujemo za dobro voljo, in prosimo vas, podpirajte „Zvon“ še dalje po svoji moči. „Više oči vidi više,“ in vsi ljudjé vse vedó. — v. č. g. J. J. v. B. B. Pišete nam: „Ne vjemaje se sicer po vsem v vsebino sestavkov, ponavljam vendar še svojo naročbo, nadejaje se, da smeñenje in zasramovanje slovenskemu narodu nar sveteljših reči kakor molitve, sv. zakramentov in daritve sv. maše se ne bosta več nahajala v „Zvonovih“ listih, kakor se je to žalibog po nekem pisatelju godilo. Slavelj, Slavelj, kako si ti prišel med proroke? Sicer pa brez zamere, ker hočemo ostati dobri prijatelji in pospeševalci ljudske omike vsak po svoji zmožnosti in po svojem stanu.“ — To je moška beseda; vidi se, da vam je za stvar, da govorite iz prepričanja, ne iz hudo-bije, zatorej je spodobno, da vam dostojno odgovorimo. Veste, gospod, kaj nam očitate? Če je res, česar nas dolžite, da se v „Zvonu“ smeñijo in zasramujejo slovenskemu narodu najsvetejše stvari, potem smo se izneverili očitno, jasno izrečenim načelom, prelomili pred vsem svetom dano besedo. Gospod, to je hudo očitanje; mi smo si svesti, da ni uterjeno, da nima gotove podloge. Zvon sploh nima namena smeñiti; če je smeñil in če bode smeñil kaj, to je samo, kar je zares smeñnega, pusti, prazni napuh. širokoustje, sleparstvo ljudi, ki se oblastno vtikajo v stvari, katerih ne umejo. Tako smeñenje nam se zdi pravično in potrebno, ker nam je sveta narodna stvar. Predno obširneje govorimo o tej važni stvari, ki ste jo izprožili sè svojim dopisom, prosimo vas prav prijazno, ker vam je kakor nam zar stvar, blagovolite naznaniti nam na tanko, kaj vas je žalilo v „Zvonu;“ po tem se bodedo zagovarjali, in morebiti vas tudi prepričali, da vaše očitanje ni bilo opravičeno, da ste morebiti kako stvar krivo razumeli. In s to prošnjo se obračamo tudi do vseh, kateri so enakih misli z vami. Na zdravje!

Listnica opraviništva. gna. E. V. v. B.; g. V. H. v. M. g. J. N. v. Z. zapisali smo vas med „zastonjike,“ torej ni treba pošiljati naročnine. g. F. R. v. G. Ker se Zvona tiska do tri sto odtisov čez število naročnikov, vam lahko postrežemo z vsemi listi, ki so izšli do zdaj. g. J. G. D. v. P. Zvonova naročnina je naznanjena v vsakem listu; o poštnem povzemanji ne pošiljamo lista.

Zadnje dni nam se je vernilo po pošti nekoliko praznih zavitkov. Kaj je to? gg. naročnike, katerim pridejo v roko take lupine brez zerna, prosimo, naj se pritožijo najprej na pošti; če se to večkrat ponovi, potem bomo mi sami poprašali.

Zvon izhaja 1. in 15. dan meseca; naročnina 4 gl. za vse leto; 2 gid. za polleta. Napis: Redaction des „Zvon“, Wien, Ottakring, Hauptstrasse 23.

Izdaje in ureduje: Jos. Stritar.

Tiskata: A. Keiss in F. Löb.